

Su Samurunun Gizli Resmi

Çınar BİBER

Su Samurunun Gizli Resmi

Çınar BİBER

Suyun kıvrılıp fısıldadığı sakin nehirde, Pip adında genç bir su samuru yaşırdı. Parlak ikolata kahvesi krk, krem rengi bir gğs ve ıřıl ıřıl koyu gzleri vardı. Her sabah nehrin uyanıřını izlemek iin krek ekerdi. Iřıgın suda dans ediřini ve sazların esintide salınıřını ok severdi. Ama en ok da resim yapmayı severdi Pip.

Pip, oyuk bir kütükte küçük bir boya takımı saklar ve nehrin her rengiyle lekelenmiş soluk mavi bir önlük giyerdi. Çevik patileri fırçayı dikkatle tutardı. Gümüş balıkları, yeşil kıyıları ve altın güneşi resmederdi. Ama biri yaklaşıncı resimlerini bir yaprak yığınının altına saklardı. 'Yeterince iyi değiller,' diye fısıldardı kendi kendine.

Pip'in en iyi arkadaşı, suyun üzerinde bir mücevher gibi parlayan Kiki adında bir yalıçapkınıydı. Turkuaz mavi kanatları ışıldar, turuncu göğsü parıldardı. Sık sık Pip'in üstündeki bir dala tünar ve neşayle cıvıldardı. 'Bugün ne yapıyorsun, Pip?' diye sorardı. Ama Pip her zaman fırçasını saklar ve 'Ah, önemli bir şey değil,' derdi. Kiki patilerindeki boyayı fark ederdi ama bir şey söylemezdi.

Esintili bir öğleden sonra Kiki, yuvası için biraz yosun ödünç almak üzere Pip'in oyuk kütüğüne uçtu. Pip yüzmeye çıkmıştı, o da içeri göz attı. Orada, düzgünce üst üste konmuş düzinelerce resim vardı. Kiki şaşkınlıkla nefesini tuttu. Gün doğumunda nehri, uzun sazları, zıplayan balıkları ve hatta kendisinin küçücük bir portresini gördü! 'Ah, Pip,' diye fısıldadı, 'bunlar harika!'

Kiki ne yapacağını hemen biliyordu. Örgü çantasından bir rulo davetiye çıkardı ve her birini ot şeridiyle bağladı. Kırmızı atkı takan tavşana ve yuvarlak gözlük takan kirpiye gitti. 'Yarın öğlen nehir kıyısına gelin,' dedi. 'Bir sürpriz var!' Haber nehir boyunca hızla yayıldı.

O akşam Kiki, Pip'i su kenarında üzgün otururken buldu. 'Ne oldu?' diye nazıkçe sordu. Pip iç çekti. 'İçimde bir sürü duygu varmış gibi hissediyorum,' dedi, 'ama onları nasıl paylaşacağımı bilmiyorum.' Kiki gülümsedi. 'Zaten paylaşıyorsun,' dedi. 'Resimlerin duygularını gösteriyor. Çok güzeller. Bana güvenecek misin?' Pip yavaşça başını salladı.

Ertesi sabah Kiki ve arkadaşları telaşla çalıştılar. Nehir kıyısı boyunca dallardan ve sarmaşıklardan yapılmış şövaleleler kurdular. Tavşan herkesin paylaşması için bir sepet havuç getirdi. Kirpi resimleri dikkatle yerleştirdi, her birini inceledi. 'Renklere bak,' dedi yumuşak bir sesle. 'Nehrin gerçek renklerini kusursuz yakalamışlar.' Sergi hazırды.

Öğlen bütün hayvanlar toplandı. Tavşan heyecanla zıplayıp duruyordu. Kirpi gözlüklerini düzeltti. Kuşlar dallardan şarkı söylüyordu. Ama Pip neredeydi? Bir çalının arkasına saklanmıştı, kalbi küt küt atıyordu. 'Ya beğenmezlerse?' diye endişeleniyordu. Kiki uçup yanına geldi ve fısıldadı: 'Onlar zaten bayıldılar. Gel ve gör.'

Pip dışarı baktı. Tavşanın ilkbaharda nehri gösteren bir resme parmakla işaret ettiğini, gözlerinin kocaman açıldığını gördü. Kirpinin yaşlı söğüt ağacının resmini incelediğini, bilgece başını salladığını gördü. Arkadaşlarının gülümseyip renkler hakkında konuştuğunu gördü. Pip yavaşça çalının arkasından çıktı. Mavi önlüğü esintide dalgalanıyordu.

Onu ilk fark eden Tavşan oldu. 'Pip! Resimlerin muhteşem!' diye seslendi, hasır sepetini sallayarak. 'Şu balık resmine bak—neredeyse yüzdüklerini görebiliyorum!' Kirpi başını kaldırdı ve 'Nehrin kalbini resmetmişsin, Pip. Gerçekten,' dedi. Diğer hayvanlar alkışladı. Pip'in yanakları ısındı ama kalbi uzun zamandır olmadığı kadar hafifledi.

Kiki omzuna kondu ve ona hafifçe dürtüverdi. 'Gördün mü?' dedi. 'Duyguların bir armağan. Onları paylaştığında başkalarını da mutlu ediyorsun.' Pip, eserlerini hayranlıkla izleyen arkadaş kalabalığına baktı. Gururlu, mutlu ve biraz da utangaç hissetti, hepsi bir arada. Ama en çok da sevinçliydi. 'Teşekkür ederim, Kiki,' dedi. 'Her şey için.'

O günden sonra Pip fırsat buldukça resim yaptı. Hâlâ soluk mavi önlüğünü giyiyor ve fırçalarını ön cebinde taşıyordu. Ama artık resimlerini saklamıyordu. Onları dallara asıyor ve herkes görsün diye düz taşların üzerine koyuyordu. Bazen küçük hayvanlara renklerin nasıl karıştırılacağını öğretiyordu.

Sıcak bir akşam Kiki sordu: 'Şimdi ne resmediyorsun, Pip?' Pip gülümsedi ve tuvalini çevirdi. Hepsinin—Kiki, Tavşan, Kirpi—nehir kenarında birlikte durduğu bir resimdi. 'Dostluk duygusunu resmediyorum,' dedi. 'Çünkü en güzel duygu bu.' Kiki kanadıyla ona sarıldı.

Pip, sanatını paylaşmanın duygularını göstermesine yardımcı olduğunu öğrendi. Nehri resmederken nehrin sakinliğini hissetti. Arkadaşlarını resmederken sıcaklık ve sevgi hissetti. Ve o resimleri paylaştığında kalbi hafif ve sevinçli hissetti. Artık biri yaklaşıncı fırçasını saklamıyordu. Bunun yerine onlara sıra teklif ediyordu.

Nehir kıyısı neşeli bir galeriye dönüştü, her zaman renk ve sohbetle doluydu. Hayvanlar ziyaret edip Pip'in neler yaptığını görmeyi çok seviyorlardı. Bazen ondan portrelerini yapmasını isterlerdi. Pip gülümseyip 'Memnuniyetle,' derdi. Sesini bulmuştu, kelimelerle değil, boya ve fırçayla.

Yani eęer bir gn sizin bir nehrin yanından geęerken boya bulaşmış önlkl, parlak kahverengi bir su samuru grrseniz, ona merhaba deyin. Belki size de bir resim yapar. Ve size duygularınızı paylaştmanın—ister boyayla ister kelimelerle—kalbinizi hafif ve sevinęli hissettirdięini syler. Bu su samurunun sırrı, ve artık sizin de sırrınız.